

ANDERS GUSTAFSSON

MÅNADSBREV
FRÅN
FREDENSBORG

AUGUSTI 2017

AUGUSTI

2017

SMÅ BERÄTTELSE

FRÅN EN LITEN GÅRD

i underbara Småland

Känslan av skor är en obehaglig känsla!

Då och då måste vi - motvilligt - bege oss in till civilisationen för att uträtta något ärende. Senast var det ett varv till Linköping för att göra lite renovering i lägenheten, och så var det en veckohandling i Vetlanda som gjorde att vi lämnade Fredensborg. Oavsett skäl och mål, så följer det ofta med en märklig, för att inte säga obehaglig, känsla i processen.

Jag känner den. Min sambo detsamma. Även barnen har observerat obehag!

Det dyker upp sent när vi ska åka någonstans; precis när vi ska iväg och det är dags att lämna bostaden. En djupare analys har visat att känslan inte finns där när jag böjer mig ned för att ta på mig och knyta skorna, men att den finns när jag reser mig upp igen.

Det vi alla känner av, är känslan av skor!

Våra fötter är helt enkelt inte vana vid att vara instängda! De protesterar mot att bli påklädda skor. Ingen borde vara förvånad; barnen är knappt vana vid att ha kläder ens!

Det är påtagligt hur synen på kläder och skor förändras när man lever som vi gör. Enkelt på landet, relativt ensamma, ständigt i ett oklart läge där vi är klädda för inget, såväl som hönsskötsel, vedhuggning som bokläsning.

Vi klär oss sällan i syfte att se ut på ett visst sätt. Att passa in. Vi klär oss efter behov. Och våra behov inkluderar sällan skor!

Det är helt omvänt mot tidigare, då vi främst klädde oss för att se ut på ett visst vis. Funktionen fick ordnas separat.

Jag tänker tillbaka på sent 90-tal när Cathlyn och jag åkte runt i södra USA. Skylten "No shirt, no shoes, no service"

AUGUSTI

Augusti var en månad som innehöll lite av allt. Det var sommar, sommarlov, lata dagar och bad. Men det var också arbete med veden, lägenhetsrenovering, lägenhetsförsäljning och och skolstart.

Det var månaden då vardagen nådde oss i Fredensborg.

Jag var uppe vid två tillfällen i augusti och renoverade vår lägenhet i Linköping. Renovering kanske är att ta i, jag reparerade lite väggar och målade om. Det lyfte lägenheten, som dessutom möblerats upp med fina visningsmöbler, och det gick knappt att förstå att det var vårt hem som gick ut på försäljning.

I slutet av månaden så var det visning och efter lång och seg budgivning så fick vi till slut lägenheten såld. 3 340 000 blev vinnande slutbud. Det kändes som en milstolpe! Priset var inte fantastiskt, men inte heller dåligt. Med tanke på att det gått trögt att sälja, så känns det trots allt helt ok.

Nu är banden till det gamla väck och vi har verkligen kommit ett steg vidare. Nu vet vi också hur ekonomin ser ut och de dubbla utgifterna för boende är snart ett minne blott.

Augusti har varit skördetid. De egna landen har bidragit till våra måltider och våra höns har börjat lägga ägg. I källaren står körsbärssylt från träden runt omkring.

Jag tror september blir en månad som vi som vuxna njuter lite av. Det blir en månad där vi kommer igång med våra studier och gör det vi vill lite. Men sedan är det nog dags att påbörja några projekt här på gården. Värme och vatten är det som ligger närmast till hands.

Dagens månadsbrev handlar om känslan av skor och skolstart. Hoppas det ska smaka!

var vanlig; den satt nästan alltid i dörren på affärer och bensinmackar ute på landsbygden. Juni, i smällheta Louisiana, gjorde att allt annat än kortbyxor, eller kjol, och lättaste tänkbara överdel, var en pina att bära. Fötterna led i allt annat än Flip-flops.

Men trots värmen, och den höga luftfuktigheten, ville många affärer ute i ingenstans ändå hålla på formerna. Shirt and shoes!

Nu visade det sig dock att shirt och shoes var vida begrepp som inkluderade linne och flip-flops! Då trodde jag det hela hade sin grund i en ganska pragmatisk livsåskådning i södern. Det fanns mycket som talade för det. Att man ska stanna för rött ljus, exempelvis, sågs mer som en rekommendation. Jag menar, varför ska man stanna för rött ljus om det inte kommer någon?

Men kanske var det inte en pragmatisk livssyn som gjorde att shirt och shoes kunde tolkas väldigt fritt. Kanske var bara de flesta som vi är numera. Lite skeptiska till att överklä sig i vardagen. För visst fasen går det bra att lösa mycket i Foppatofflor och skitig t-shirt! Det förstår såväl vi som våra fötter numera. Det är därför fötterna inte vill använda skor på samma sätt som sätt som tidigare.

Nej, de gillar inte att stängas in, klämmas samman, eller vara fuktiga av svett i nio timmar!

Det intressanta är att rörelsen inte stannat vid fötterna! Efter ett par månader här, utan rutiner eller vardag i vanlig mening, så är det irriterande att ha en tid att passa.

Hela vi är som våra fötter. Vi gör saker mer utifrån behov än för att det ska vara på ett speciellt vis. När vi är hungriga äter vi. Är vi trötta? Ja då sover vi! Sjuka? Då tar vi det lite lugnt en dag eller två!

Vi går upp när vi vaknar, och lägger oss när det är mörkt och vi blivit trötta.

Som fötterna trivs vi bäst fria numera!

Att börja i en byskola

En gång i tiden bodde vi i närheten av Klockrike - utanför Linköping. Det är en liten by uppbyggd kring en vägkorsning; en stor vit kyrka och en skola. Och så finns en del hus, för de som bor där förstås.

Under nästan tio år vi hade barn på dagis, förskola, skola och fritids så var cirkulationen av människor in eller ut ur våra, så väl som barnens, liv begränsad. Tiden stod inte bara stilla kring oss, den gjorde det även i det stora hela. En klasslista 2010 kunde lika gärna varit från 1910. Namnen var Emma, Maria, Alva och Ida. Tobias, Martin och Viktor. Även om alla efternamn i listan inte slutade på "son" så var nog ändå 100% att betrakta som svenska.

En relation mellan människor inleddes på dagis. Där etablerades band och strukturer. Där gjordes det upp vem som var kompis med vem; vem som pussades bakom skolan och vem som ska gå på vems kalas. Allt arbetades sakta in och etablerades.

Här sattes också min och Cathlyns bild av hur en byskola fungerar. Det är en bild av en homogen skola med låg förändringstakt och långa relationer.

Det är den bilden vi tar med oss hit till Mariannelund. Det är i det sammanhanget vi känner oro för vår tjejer som ska börja femman respektive sjuan.

För att inte prata om vår lilla mjukis som börjar ettan. Vår Leo.

Hur ska det gå att komma in som ny i de strukturer som etablerats under så många år? Dessutom utan att få den extra tid som fritids ger på eftermiddagarna, där barnen kan leka och umgås - och knyta relationer - på ett annat sätt än vad skolan möjliggör. Då vi inte jobbar skjutsas våra barn in till skolstart, och hem ganska omedelbart efter skolan slutar vilket inte ger någon tid att skapa andra relationer.

Det är inte utan att vi funderar på hur det ska fungera. Men det är inte mycket vi kan göra. Vi får se var vi hamnar och hjälpa till och stötta när det behövs.

Med vår syn på byskolan i bakhuvudet hjälpte vi våra barn till skolan idag. Tre personer skulle börja något nytt. Tre personer med helt olika synsätt på livet.

Tova som började sjuan ville inte ha någon förälder i närheten.

Alva ville ha lite stöd. Hon var inte så mallig men inte heller rädd.

Leo var helt förstummad och darrig.

Så här långt - första dagen - kan jag säga att vi inte riktigt fått bilden vi hade bekräftad. Snarare tvärtom!

Här är brittiska, tyska och arabisktalande barn. Det var flera nya elever utifrån i varje årskurs och - som det verkar - en öppenhet för nya som vi inte trodde fanns.

På så vis blir det här nästan symboliskt i hur det påminner om det vi lärt oss tidigare, i andra sammanhang. Vi har lärt oss att livet och sammanhangen faktiskt är mer komplexa än vi anar. Att våra farhågor nästan alltid varit överdrivna.

Att avfolkningsbygden här trots allt präglas av betydligt mer dynamik än vi anar. Vi har ovetandes hamnat i en del av världen som väldigt många verkar söka sig till, snarare än bort från.

Med naturen och friheten här är det kanske inte en överraskning. Nu hoppas vi bara att skolan fungerar bra för våra barn.

När jag sammanställer och gör det här månadsbrevet så har barnen gått tre veckor i skolan och vi har fått lite perspektiv. Det har varit vissa stunder och perioder som varit jobbiga, men på det hela taget har förändringen gått väldigt bra. Vi har dessutom börjat få lite snurr på vår relation med närmaste barnfamilj, som har två grabbar som i princip är jämnåriga med våra två yngsta barn, Leo och Max.

Det som vår ångest för tre veckor sedan är nu en fungerande del i vår vardag.

Om mig

Jag som skrivit det här månadsbrevet heter Anders Gustafsson och jag jobbar som, som ...

Nej, den klassiska inledningen fungerar inte längre. Jag jobbar nämligen inte i någon vanlig bemärkelse sedan midsommarafton. Jag är långledig. Jag skriver, läser, är med mina barn och driver en liten gård i Småland. Så jag är inte sysslolös. Men jag jobbar inte!

I månadsbrevet får du följa vårt nya liv. Månad för månad. Det är ett annorlunda liv. Kanske inte främst för att vi lever på landet, för det är många som gör, men vi försöker aktivt leva ett enklare liv. Med människorna i fokus. Vi vill leva mer här och nu.

Vi strävar efter att vara lite mer självförsörjande än tidigare, men det är ingen religion för oss att leva på det vi själva producerar. Det är en del i vårt välbefinnande att leva på en gård i underbara Småland.

På bloggen Onkel Toms stuga så kan du läsa om hur vi gett oss själva den här chansen. Chansen att kliva ur ekorrhjulet in i något annat. Bloggen har funnits sedan 2014 och spänner över privatekonomi, arbetslivet och det som händer i huvudet när man ändrar förutsättningarna så radikalt som vi gjort. Där finns intervjuer med de som gjort liknade förändringar. På senare tid har bloggen fått sällskap av en podd.

Vi har nått hit genom att inse att livet erbjuder mer än konsumtion. Och att det går att styra sitt liv mer än vad vi tror.

Följ oss via sociala medier (ikonerna är klickbara):

Naturligtvis hittar du alla adresser och mycket mer på bloggen Onkel Toms stuga. Välkommen!